

Sygn. akt V U 702/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o rekompensatę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 10 sierpnia 2017 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 10 sierpnia 2017 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy K. B. prawo do rekompensaty od 01 lipca 2017 r.,**

II. **stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.**

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Sygn. akt V U 702/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 10 sierpnia 2017 r. znak: (...) ustalił wysokość i podjął - od 1 lipca 2017, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek - wypłatę emerytury na rzecz K. B.. Jednocześnie organ odmówił przyznania rekompensaty, ponieważ wnioskodawca udowodnił 6 lat i 5 miesięcy okresu pracy w szczególnych warunkach wobec wymaganych 15 lat. Organ nie uznał za udowodniony jako pracę w szczególnych warunkach okres zatrudnienia w „ (...) S.A. we W. od 4 listopada 1968 r. do 26 października 1973r., od 30 stycznia 1975r. do 14 lutego 1993r. i od 20 marca 1993r. do 31 lipca 2000r. ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 lipca 2000 r. nie określono charakteru pracy zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (Dz. U. nr 8, poz. 43). Natomiast podane stanowisko pracy "elektromonter pomiarów i regulacji" nie jest zgodne z powołanymi przepisami branżowymi, gdzie pkt 6 brzmi "elektromonter linii kablowych" a pkt. 7 "elektromonter linii napowietrznych niskich, średnich i wysokich napięć".

Ubezpieczony odwołał się od przedmiotowej decyzji, zarzucając jej naruszenie przepisów:

- ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (Dz.U. z 2016 poz. 887 ze zm.),

- rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 nr 8 poz. 43 ze zm.),

- zarządzenia nr 9 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r.; załącznik nr 1 (Dz.Urz. MBiPMB 1983, nr 3 poz. 6).

Mając na uwadze powyższe ubezpieczony wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury z rekompensatą.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w okresie jego zatrudnienia w spółce (...) S.A. w W. Oddział W. na stanowisku „elektromonter pomiarów i regulacji” stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bezpośrednio przy „montażu, remontach i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych”, które zostały wymienione w wykazie A dział II poz. 1 n.w. rozporządzenia w brzmieniu: „prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”. Ubezpieczony dodał, że nazwa stanowiska „elektromonter pomiarów i regulacji” zgodnie z obowiązującym w zakładzie taryfikatorem kwalifikacyjnym odpowiadała pod względem wykonywanej pracy i zakresu obowiązków stanowiskom: elektroenergetyk pomiarów i zabezpieczeń; elektroenergetyk aparatury, automatyki i układów pomiarowych; elektromonter instalacji i urządzeń elektroenergetycznych; elektromonter instalacji elektrycznych przemysłowych, tj. obowiązkom elektroenergetyków i elektromonterów wymienionych w wykazie A dziale II poz. 1 pkt 2,3,4,5 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MBiPMB z 1983 r. nr 3, poz. 6).

W odpowiedzi organ wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ wskazał, że decyzją z dnia 18 września 2017 r. po skorygowaniu okresu pracy w warunkach szczególnych, nadal odmówiono wnioskodawcy prawa do rekompensaty. Organ podniósł, że wnioskodawca nie ma prawa do emerytury z rekompensatą ponieważ do dnia 1 stycznia 2009 r. udowodnił 8 lat i 5 miesięcy (okres od 1 sierpnia 2000 r. do 31 października 2002 r., od 1 listopada 2002 r. do 31 października 2004 r., i od 1 listopada 2004 r. do 31 grudnia 2008 r) okresu pracy w warunkach szczególnych wobec wymaganych 15 lat. Organ dodał, że nie zaliczył do takiej pracy okresów zatrudnienia wskazanych w zaskarżonej decyzji, wymienionych przez pracodawcę w świadectwie pracy z dnia 31 lipca 2000 r. - z przyczyn wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca K. B. urodził się (...)

Wiek emerytalny 65 lat i 09 miesięcy ukończył (...)

Decyzją z dnia 2 marca 2016 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał K. B. prawo do emerytury od miesiąca którym złożono wniosek tj. od 1 lutego 2016 r. Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż wnioskodawca kontynuował zatrudnienie.

Wnioskodawca w dniu 31 lipca 2017 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury z rekompensatą.

Zaskarżoną decyzją organ ustalił wysokość i podjął od 1 lipca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek wypłatę emerytury na rzecz K. B.. Jednocześnie organ odmówił przyznania rekompensaty.

/bezsporne/

W roku 1968 wnioskodawca ukończył Zasadniczą Szkołę Zawodową nr (...) w L. dział elektromechaniczny uzyskując zawód elektromontera.

Od 4 listopada 1968 r. ubezpieczony pracował w (...) we W. jako elektromonter stażysta. Wnioskodawca na powyższym stanowisku pracował na podstawie umowy o staż pracy z absolwentami Zasadniczych Szkół Zawodowych.

Ubezpieczony wniósł do komisji kwalifikacyjnej zakładu pracy o skrócenie okresu stażu. Komisja kwalifikacyjna złożyła wniosek o skrócenie okresu stażu pracy do 31 sierpnia 1969 r. W konsekwencji powyższego ubezpieczony od 1 września 1969 r. w w/w przedsiębiorstwie zatrudniony był jako elektromonter w (...) a od 1 grudnia 1972 r. jako elektromonter rozruchu. Po stażu zakres obowiązków wnioskodawcy uległ rozszerzeniu.

Ubezpieczony w dniu 1 lutego 1979 r. zawarł z (...) we W. umowę o pracę na kontrakcie w Iraku. Wnioskodawca od 2 lutego 1979 r. do 4 lutego 1980 r. pracował na kontrakcie w Iraku. Ponowne zatrudnienie po urlopiach pokontraktowych w (...) we W. nastąpiło w dniu 9 kwietnia 1980 r.

Wnioskodawca w dniu 20 listopada 1986 r. zawarł z (...) we W. kolejną umowę o pracę na kontrakcie. Miejscem wykonywania pracy na kontrakcie był Tabor w Czechosłowacji. Wnioskodawca od 24 listopada 1986 r. do 21 kwietnia 1987 r. pracował na w/w kontrakcie w Czechosłowacji. Wnioskodawca do pracy w (...) we W. powrócił w dniu 22 kwietnia 1987 r.

dowód:

- akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy w tym: decyzja z dnia 2 marca 2016 r. znak (...) (k.5-6v), wniosek o emeryturę z rekompensatą (k.7-12v);

- akta osobowe wnioskodawcy w tym: podanie o przyjęcie na staż (k.1), wniosek o skrócenie stażu pracy (k. 5b), protokoły komisji kwalifikacyjnej (5a, 9a), umowy o pracę (k.5,13a,18,26,47,49)zaświadczenie o pracy na kontrakcie w Iraku (k.29),zaświadczenie o pracy na kontrakcie w Czechosłowacji (k.48), świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W okresie zatrudnienia wnioskodawcy w „(...) S.A. we W. (dawniej (...), (...)) wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu prace związane z montażem całych urządzeń elektroenergetycznych, remontem i regulacją urządzeń elektroenergetycznych. Urządzenia elektroenergetyczne, będące przedmiotem w/w prac wnioskodawcy to rozdzielnie wysokiego napięcia na powierzchni o różnym napięciu, przy ciepłowniach, zakładach (...), hutach miedzi a nadto transformatory, pulpity sterownicze, sygnalizacje świetlne. Prace przy montażach wykonywały dwie grupy: montażowa i pomiarowa. Ubezpieczony pracował w grupie pomiarowej. Prace te polegały na tym, że gdy zostały podłączone poszczególne urządzenia do podstacji zasilających wtedy wnioskodawca wykonywał pomiary, regulacje i uruchomił urządzenia. Pomiary polegały na - pomiarze izolacji elektrycznej, sprawdzeniu poprawności zamontowania zgodnie z dokumentacją techniczną. Natomiast prace wnioskodawcy w zakładach (...) i Hucie (...) polegały na uruchamianiu generatorów do wytwarzania prądu na ciepłowniach, pomiarach natężenia oświetlenia, montowaniu instalacji i doprowadzaniu kabli a następnie energii od stacji głównej do dalszych stacji oraz podstacji. Ubezpieczony zabezpieczał także urządzenia elektroenergetyczne zasilające w energię urządzenia pracujące na terenie zakładów przemysłowych w celu bezpiecznej pracy aby prawidłowo zadziałały w nich wyłączniki przy przepięciach, uszkodzeniach urządzenia. Wnioskodawca pracował na liniach wysokiego, średniego i niskiego napięcia. Ubezpieczony otrzymywał dodatek za pracę niebezpieczną.

dowód:

- przesłuchanie świadka H. K., e-protokół z dnia 13 grudnia 2017 r. 00:09:39 i nast. (k.36-37);

- przesłuchanie świadka T. K., e-protokół z dnia 13 grudnia 2017 r. 00:38:57 i nast. (k.37-37v);

- przesłuchanie wnioskodawcy, e-protokół z dnia 13 grudnia 2017 r. 00:55:19 i nast. (k.37v).

Sąd zważył co następuje :

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 664) formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty:

1) nie spełnienie warunków do nabycia prawa do emerytury pomostowej,

2) udokumentowanie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

W świetle powyższego rekompensata przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nie uznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Dodatkowo wskazać należy, iż rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury (a w niniejszej sprawie – prawo do rekompensaty), ustala się na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Rozporządzenie to stosuje się do pracowników , którzy wykonywali prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia (§ 1 ust. 1). Z kolei w myśl § 2 ust. 1 tego rozporządzenia – okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną było, czy wnioskodawca posiada co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach uprawniający go do rekompensaty w myśl cyt. wyżej przepisów ustawy o emeryturach pomostowych. Organ uznał, że wnioskodawca nie ma prawa do rekompensaty bowiem udowodnił jedynie 8 lat i 5 miesięcy (okres od 1 sierpnia 2000 r. do 31 października 2002 r., od 1 listopada 2002 r. do 31 października 2004 r., i od 1 listopada 2004 r. do 31 grudnia 2008 r) pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca natomiast podnosił, że organ niezasadnie nie zaliczył mu jako pracy w szczególnych warunkach, okresów zatrudnienia w (...) S.A. we W. (tj. od 4 listopada 1968 r. do 26 października 1973 r. oraz od 30 stycznia 1975 r. do 14 lutego 1993 r. i od 20 marca 1993 r. do 31 lipca 2000 r.).

Analiza dokumentów z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w spółce „(...) S.A. we W., przesłuchanie świadków H. K. i T. K. oraz przesłuchanie wnioskodawcy dały podstawę do zaliczenia wnioskodawcy do okresu pracy w szczególnych warunkach większości spornych okresów tj. od 1 września 1969 r. do 26 października 1973 r., od 30 stycznia 1975 r. do 1 lutego 1979 r. , od 9 kwietnia 1980 r. do 23 listopada 1986 r., od 22 kwietnia 1987 r. do 14 lutego 1993 r. oraz 20 marca 1993 r. do 31 lipca 2000 r. – łącznie 27 lat 10 miesięcy i 21 dni. W w/w. okresach wnioskodawca wykonywał bowiem stale i w pełnym wymiarze czasu prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych czyli prace wymienione w wykazie A dział II rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Sąd nie uznał jednakże za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 4 listopada 1968 r. do 31 sierpnia 1969 r. (9 miesięcy i 17 dni) w (...) we W. jako elektromonter stażysta. Wnioskodawca bowiem nie przedstawił w szczególnych warunkach na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca na powyższym stanowisku pracował na podstawie umowy o staż pracy z absolwentami Zasadniczych Szkół Zawodowych wg harmonogramu pracy stażystów . Nadto analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie sąd zwrócił uwagę na fakt , że sam wnioskodawca – będąc słuchany w charakterze strony - wskazał, że po podpisaniu umowy o pracę od 1 września 1969 r. zakres jego obowiązków uległ rozszerzeniu.

Jednocześnie Sąd nie uznał za prace wykonywane w szczególnych warunkach zatrudnienia na kontraktach w Iraku (łącznie z urlopem pokontraktowym od 2 grudnia 1979 r. do 8 kwietnia 1980 r. tj. 1 rok, miesiące i 6 dni) i Czechosłowacji (od 24 listopada 1986 r. do 21 kwietnia 1987 r. tj. 4 miesiące i 27 dni). Brak było dowodów potwierdzających wykonywanie prac szczególnych warunkach w tym okresie. Świadek H. K. wprawdzie zeznał, że zadania wykonywane na kontraktach za granicą były identyczne z tymi wykonywanymi w kraju, ale jego zeznania były w ocenie Sądu nieprzekonujące, gdyż świadek wskazał, iż na kontrakcie pracował w innym czasie niż wnioskodawca.

Reasumując zdaniem Sądu, wnioskodawca udowodnił 36 lat, 3 miesięcy i 21 dni pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, o której mowa w wykazie A, w dziale II załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Powyższe skutkowało uznaniem, że ubezpieczonemu przysługiwała rekompensata od 1 lipca 2017 r. tj. od daty ustalenia wysokości emerytury i podjęcia jej wypłaty. Wniosek w tym zakresie wnioskodawca złożył w lipcu 2017 r. a zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania do nich prawa. Nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd – kierując się treścią art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. - zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak w pkt I sentencji wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – zgodnie z którym w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędne do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego , jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji .

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi , że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego . Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności .

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r. II UKN 402/2000 OSNAPiUS 2002/20 poz. 501).

Powołane orzeczenie poprzez analogię można zastosować w niniejszej sprawie. Przedmiotem przeprowadzonego postępowania dowodowego było bowiem ustalenie czy wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy naruszył przepisy prawa materialnego w zakresie nie uznania , iż sporny okres wskazany w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji jest okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Istotnym dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy jest zatem ustalenie, czy ZUS Oddział w L. przekroczył termin do ustalenia prawa wnioskodawcy do rekompensaty. Termin ten w niniejszej sprawie wynosił 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Analizując materiał dowodowy sprawy sąd poczynił ustalenia celem wyjaśnienia czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych przed wydaniem w dniu 10 sierpnia 2017r. decyzji - stanowiącej przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie - wypełnił w toku prowadzonego postępowania administracyjnego wszystkie obowiązki nałożone na niego przez kodeks postępowania administracyjnego .

„W tej sytuacji przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 66 ust. 4 ustawy systemowej w zakresie prowadzonej działalności Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przysługują środki prawne właściwe organom administracji państwowej. W opisaniej działalności zakład stosuje przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, administracyjnego a w szczególności winien mieć na względzie:

- obowiązek podejmowania niezbędnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 kpa);
- obowiązek informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego (art. 9 kpa);
- obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym i możliwość wypowiedzenia się co do zebranego w sprawie materiału dowodowego (art. 10 kpa);

Zgodnie z art. 75 kpa dowodami w postępowaniu administracyjnym może być wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem (...) a zebrany w sprawie materiał dowodowy organ administracji państwowej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i ocenić” (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 lipca 2007r. , sygn. Akt IIIAUa 1995/06).

Z treści akt rentowych prowadzonych przez ZUS Oddział w L. wynika, iż przed wydaniem decyzji z dnia 10 sierpnia 2017r. organ rentowy wypełnił obowiązki wymienione w kodeksie postępowania administracyjnego art. 7, 9 i 10 .

Ubezpieczony bowiem - w toku postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku zgłoszonego dnia 31 lipca 2017r. miał możliwość udziału w postępowaniu administracyjnym poprzez składanie dowodów w postaci dokumentów .

Analizując materiał dowodowy sprawy nie można pominąć i tej okoliczności , że integralną część postępowania administracyjnego – związanego z rozpoznaniem powyższego wniosku - stanowiło postępowanie organu rentowego polegające na analizie dokumentów przedłożonych przez skarżącego .Argumentacja i wnioski pochodzące z tej analizy przedstawione zostały w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji .

Dodatkowo wskazać należy , że w postępowaniu sądowym prowadzonym w niniejszej sprawie przesłuchano świadków oraz dopuszczono dowód z akt osobowych dotyczących spornego okresu , co pozwoliło na ocenę stanowisk stron w niniejszej sprawie . Stanowisko sądu w tym zakresie zostało przedstawione w niniejszym uzasadnieniu .

Reasumując sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 10 sierpnia 2017r. - ZUS w postępowaniu administracyjnym nie naruszył przepisów i zasad tego postępowania. Tym samym po stronie ZUS nie zaistniały okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność, za opóźnienie w przyznaniu świadczenia .

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku.